

หลวงพ่อรู้ภาษาสัตว์

เรื่องสุนัขของหลวงพ่อ ๒ ตัว โคล่า(แก่แล้ว) สิงห์ดอก (หนุ่มกว่า) ๒ ตัวนี้จะอยู่ใกล้ ๆ หลวงพ่อที่ตึกกริมน้ำ วันหนึ่งหลังจากที่หลวงพ่อชวนอาตมา หลวงพ่อบัญชาไปตรวจงาน กลับเข้ากุฏิ เปิดประตูเจอโคล่ากำลังยืนร้องหึง ๆ เจ้าสิงห์ดอกเพิ่งเข้ามาตอนหลวงพ่อเข้ามา หลวงพ่อก็พูดกับเจ้าโคล่าว่า

“เราเป็นพี่ เราก็ต้องเสียสละสิ สิงห์ดอกเขาเป็นน้องก็ปล่อยเขาบ้าง” แล้วหลวงพ่อก็หันมาบอกพวกเราว่า โคล่าฟ้องว่าสิงห์ดอกเอาเปรียบ หลวงพ่อไม่อยู่ปล่อยให้เขาเผ่ายามตัวเดียว สิงห์ดอกไปเที่ยวเล่นข้างนอก”

เรื่องแมว อีกครั้งหนึ่งหลังจากฉันเข้า อาตมานำเอกสารที่พระภิกษุจะไปต่างประเทศกับหลวงพ่อ เข้าไปให้ท่านเซ็นต์ มีแมวหลวงพ่อที่กุฏิกริมน้ำตัวหนึ่ง เขาก็วิ่งออกไปตรงระเบียงด้านนอก แล้วป็นขึ้นมานบนหน้าต่างส่งเสียงร้อง หลวงพ่อนั่งอยู่บนเตียงกำลังสนทนากับอาตมาอยู่ ก็หยุดหันไปพูดกับแมวว่า

“เออ รู้แล้ว ๆ ๆ”

พอพูดจบแมวก็กะโดดลงมาแล้ววิ่งจากระเบียงเข้ามาในห้อง ซึ่งถ้าเป็นแมวทั่วไป ก็คงวิ่งเข้ามาหาแต่นี้มีมารยาทมากมันรู้ว่าหลวงพ่อมือโต๊ะหรือเรื่องส่วนตัว มันไม่เข้าไปกวนเสียมารยาท หลวงพ่อพูดว่า

“แมวเขามอบอกว่า เขามารายงานตัวให้ทราบแล้วนะ เขาจะทำอย่างนี้เป็นประจำทุกวัน”

เรื่องนก เรื่องนี้ครูเปี้ยกมาเล่าให้ฟัง หลวงพ่อ พระติดตามและฆราวาสติดตาม เขาพาไปดูสวนนกจูล่ง ประเทศสิงคโปร์ ปรากฏว่าหลวงพ่อเดินผ่านกรงนกไป แล้วก็เดินกลับมาอีก ครูเปี้ยกก็ถามหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อเดินไปแล้วทำไมต้องเดินย้อนกลับมาอีก หลวงพ่อพูดว่า

“เมื่อกี้อ่านเดินมา นกมันก็ถามว่า หลวงพ่อกจะไปไหนเจ้าคะ ข้าก็ไม่สนใจ ก็เดินผ่านไป พอเดินมาหน่อยนกมันก็พูดว่า พระองค์นี่แปลก ถามก็ไม่ตอบ ข้าก็เลยเดินกลับไปให้กำลังใจเขาหน่อย”

รอยยิ้มครั้งสุดท้าย

มีอยู่คราวหนึ่ง เป็นงวดที่อาตมาติดตามหลวงพ่อไปบ้าน พล.อ.ท. ม.ร.ว.เสริม สุขสวัสดิ์(กทม.) ไปทำหน้าที่ประจำเดือน

โยมน้อย (กานดา อมาตยกุล) มาถามว่า

"หลวงพี่แป๊ะ พระคำข้าวรุ่น ๑ ยังมีอีกหรือเปล่า? จำประมวลรับใช้ใกล้ชิดหลวงพ่omanาน ยังไม่ได้เลย จะขอเข้าไปให้เขา " เดินมาถามหลายครั้ง อาตมาก็เดินหนีไม่ตอบสักครั้ง เพราะที่จำหน่ายหมดแล้ว แต่ที่เก็บไว้ในกรงขังวัดยังมีอยู่ แกล้งไปเรียนถามหลวงพ่อ พอเสร็จงานกลับวัดทำซุง

วันที่ ๑๒ ก.ค. ๒๕๓๓ หลวงพ่อก็กถามว่า

"แป๊ะ แกเก็บพระคำข้าวไว้เท่าไร? " ตอบท่านว่า

"๕๐๐๐ องค์ครับ " (แต่ก่อนหลวงพ่อเคยสั่งว่า ถ้าจะเก็บเข้ากรงวัดเก็บแค่ ๒๐๐-๓๐๐ องค์ก็พอ)

" ที่ผมเก็บไว้เยอะเพราะว่า หลวงพ่อเป็นโรคหัวใจ ผมไม่ไว้ใจครับ " หลวงพ่อพูดว่า

" หนอยแน่! ข้าเป็นโรคหัวใจแค่นี้ แกคิดว่าข้าจะตายง่าย ๆ หรือไง ข้ายังไม่ตายง่ายหรอก " แล้วท่านก็หยิบพลูขึ้นมากัดแล้วโยนมาใส่มือพอดีตั้งพะวะ

" เอ้า ปล่อยออกได้หรือยัง " พอรับพลูแล้วก็เลยยิ้ม ตอบท่านว่า

" ครับ เย็นนี้ปล่อยเลยครับ " พอทำวัตรเย็น ก็บอกญาติโยมมาเข้าหมกภายในเวลารวดเร็ว ไม่เหลือเลย

ตอนนั้นก็คิดว่า หลวงพ่อคงจะอยู่อีกนาน เพราะเดี๋ยวป่วย เดี่ยวดีขึ้น ก็เชื่อตามหลวงพ่อ

ครั้งวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๓๕ หลวงพ่อมรณภาพ ที่โรงพยาบาลศิริราช ก็เข้าไปกราบศพท่าน ก่อนจะกราบก็เข้าไปดูใบหน้าท่าน พร้อมกับทวงในใจว่า

" ไหนหลวงพ่อเคยบอกว่า ข้าไม่ตายง่าย ๆ ใจครับ "

ทันใดนั้น หลวงพ่อก็ยิ้มออกมา ริมฝีปากยิ้มมาจะละเลย แล้วก็ยิ้มออกมาเรื่อย ๆ ๓ วาระจนสุดปาก คล้ายท่านข้า ๆ อะไรอยู่

เป็นรอยยิ้มอย่างมีความสุข ไม่มีทุกข์เจือปนอีกเลย เหมือนกับจะตะโกนบอกให้อาตมาทราบ ว่า

" ในที่สุด แกก็เสียทำฉันแล้ว ฉันก็หนีแกไปก่อน " แล้วท่านก็ยิ้มอย่างมีความสุขให้พวกเราดูเป็นครั้งสุดท้าย (ที่อาตมาเคยเขียนบันทึกในงาน ๑๐๐

วันมรณภาพหลวงพ่อดังเรื่องที่ท่านยิ้ม ก็เพราะเหตุผลเรื่องนี้)